

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/107/2016
Identifikačné číslo spisu:	2508209850
Dátum vydania rozhodnutia:	21.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2508209850.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkyne Slovenské liečebné kúpele Piešťany, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Winterova 29, IČO: 34 144 790, zastúpenej advokátskou kanceláriou Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Sad A. Kmeťa 24, IČO: 36 866 598, proti žalovaným 1/ SPA INVEST, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Hlboká 49/5002, IČO: 36 236 527, 2/ Q. B., bývajúcemu v I., 3/ RM Máj s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Bratislavská 7110/151, IČO: 47 350 083, všetci zastúpení Mgr. Petrom Studeným, advokátom so sídlom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp.zn. 4C/550/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. októbra 2015 sp.zn. 11Co/317/2015, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovaní 1, 2, 3 a Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, IČO: 17 335 345, majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. februára 2015, č.k. 4C/550/2008- 290 žalobu zamietol, rozhodnutie o trovách konania si vyhradil po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Majúc za preukázaný naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) rozhodol vo veci s odôvodnením, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno tvrdenia, že na ňu prešlo, resp. že nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam parc. č. XXXX/X, XXXX/X zapísaným na LV č. XXXX, k.ú. O. (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Z ustanovení zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení platnom do 14. novembra 1996 (ďalej len „zákon č. 111/1990 Zb.“) je zrejmé, štátne podniky hospodárili s majetkom, ktorý nebol v ich vlastníctve, ale vo vlastníctve štátu, pričom im bola zverená len jeho správa. Z tohto dôvodu zápis vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobkyne na LV č. XXX z 28. júla 1993 pre k.ú. O. nie je správny, resp. nebol v súlade s § 6 ods. 1 zákona č. 111/1990 Zb. Tento záver preukazuje aj zakladacia listina štátneho podniku- SLK Piešťany pod číslom XXXX/XXXX CX z 20. decembra 1990 vydaná Ministerstvom

zdravotníctva SR a zápis z evidencie nehnuteľností zo dňa 14. apríla 1992, kde ako vlastník je uvedený Čsl. štát - Československé štátne kúpele Piešťany. K nadobudnutiu vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobkyne nemohlo dôjsť ani v rámci privatizácie, keďže žalobkyňa nepreukázala existenciu rozhodnutia príslušného orgánu o schválení privatizačného projektu podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení platnom do 18. novembra 1996 (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“) a ňou predložený výňatok z privatizačného projektu nespĺňal podmienku určitosti a zrozumiteľnosti (§ 37 a § 39 Občianskeho zákonníka), keď v ňom neboli nehnuteľnosti vymedzené takým spôsobom, aby mohol byť vykonaný vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Navyše na základe delimitačného protokolu zo dňa 21. júna 1994 boli sporné nehnuteľnosti už odovzdané do správy Slovenskému pozemkovému fondu. Uvedený protokol a následne uzatvorené kúpne zmluvy medzi SPF a žalovaným 2/ súd vyhodnotil ako platné právne úkony súladné so zákonom č. 307/1992 Zb. o ochrane poľnohospodárskeho pôdneho fondu a zákonom č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, keďže v čase ich uzatvorenia boli nehnuteľnosti evidované v katastri nehnuteľností ako záhrada a stavba skleníka na nich vybudovaná nebránila ich poľnohospodárskemu využitiu, pričom tomuto využitiu nebránila ani stavba potrubia vedúceho nad pozemkom, či betónové oplatenie. K vyňatiu tohto pozemku z poľnohospodárskeho pôdneho fondu došlo až právoplatnosťou rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Trnave dňa 5. júna 2007 z dôvodu výstavby kúpeľného komplexu s tým, že toto rozhodnutie nebolo možné vziať na zreteľ pri posudzovaní charakteru sporného pozemku v roku 1994, aj s poukazom na § 70 v spojení s § 39 ods. 2 katastrálneho zákona č. 162/1995 Z.z. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 28. októbra 2015 sp.zn. 11Co/317/2015 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). V odôvodnení sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a v celom rozsahu odkázal na jeho odôvodnenie súladné s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. K odvolacím námietkam uviedol, že súd prvej inštancie správne na vec aplikoval ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 307/1992 Zb. v znení účinnom do 31. marca 2000, na základe čoho posudzoval, či sporný pozemok, v tom čase zapísaný ako záhrada, tvorí poľnohospodársky pôdny fond, a teda či sa naň vzťahujú ustanovenia zákona č. 229/1991 Zb. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k tomu, že pozemok v čase uzatvorenia delimitačného protokolu patril do poľnohospodárskeho pôdneho fondu a stavba skleníka, ako aj ostatných stavieb nachádzajúcich sa na pozemku, nebránila jeho poľnohospodárskemu využitiu. Odvolací súd sa stotožnil aj so závermi súdu prvej inštancie pri aplikácii ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 111/1990 Zb., t.j. že majetok štátu mohli štátne podniky len spravovať, preto bol nesprávny zápis vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobkyne na LV č. XXX z 28. júla 1993. Obdobne ako súd prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd aj otázku tvrdeného nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyňou v rámci privatizácie a tiež otázky týkajúce sa možného vydržania vlastníckeho práva.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť podania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a ako dovolací dôvod uviedla aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Žalobkyňa namietala, že súdy rozhodli o jej nároku arbitrárne, pretože nerozhodovali podľa platných právnych predpisov, v dôsledku čoho dospeli k nesprávnym právnym a skutkovým zisteniam. Sporné pozemky, ktoré boli predmetom konania, súdy považovali za nesprávne za pozemky patriace do poľnohospodárskeho pôdneho fondu a na tomto arbitrárnom závere založili svoje rozhodnutia. Zotrvala na názore, že právne predpisy platné od 31. júla 1981 až do nadobudnutia oboch pozemkov žalobkyňou v privatizácii (zákon č. 53/1966 Zb., zákon č. 307/1992 Zb. v znení do 31. marca 2000, zákon č. 277/1994 Z.z., zákon č. 20/1966 Zb., vyhláška MZ SSR č. 15/1972 Zb.), znemožňovali aj do budúcnosti, aby pozemky nachádzajúce sa vo vnútornom kúpeľnom území patrili do poľnohospodárskeho pôdneho fondu a slúžili na poľnohospodársku výrobu. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo podľa názoru dovolateľky v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami bližšie špecifikovanými v dovolaní. Následne v dovolaní podrobne rozobrala právne a skutkové aspekty sporu, od ktorých

odvŕjala dôvodnosť ňou podanej určovacej žaloby. Źiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

4. Źalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p., jeho odôvodnenie, ako aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, bolo dostatočné a správne, odpovedajúce na všetky podstatné námietky žalobkyne. Mali za to, že nedošlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom. Pokiaľ žalobkyňa namietala správnosť právneho posúdenia veci, poznamenali, že v procesne neprípustnom dovolaní, nemôže byť uplatnený tento dovolací dôvod, preto navrhli, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol.

5. Slovenský pozemkový fond sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutiami súdov nižších stupňov, dovolanie označil ako procesne neprípustné a nedôvodné.

6. Źalobkyňa nesúhlasila s podanými vyjadreniami a zotrvala na svojich dovolacích dôvodoch.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

9. Źalobkyňa dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

10. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Źalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd, nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobkyňou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

11. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

12. Źalobkyňa videla odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo dostatočne odôvodnené a nereagovalo na jej odvolaciu argumentáciu.

13. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

14. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľkou považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

15. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

16. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobkyne. Námietky dovolateľky v tomto smere predstavovali skôr vyjadrenie jej nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré ale bez ďalšieho nepostačujú na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dávalo totiž odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho skutkovým či právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci sa účastníkom neodnímal možnosť uplatnenia procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 54/2012, R 43/2003). Námietky žalobkyne, ktorými súdom vytýka, že na vec neaplikovali príslušné právne predpisy, resp. ich aplikovali nesprávne, sú otázky spadajúce výlučne pod právne posúdenie veci súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktoré ako už bolo uvedené, nebolo spôsobilé založiť prípustnosť podaného dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech. Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrážnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. Dovolateľka ako dovolací dôvod uviedla aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci súdom). Prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu ale nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). V dôsledku toho posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keď dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nešlo, preto sa dovolací súd nemohol zaoberať obsahom dovolacích námietok žalobkyne.

18. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani

z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.